

[Justitsministeren]

ret for at få udpeget en dommer til kommissionsdomstolen.

Ole Espersen (S):

Jeg mødte under en vandring i byen forleden – det var i Valby – en borger, Hansen hedder han. Han sagde til mig, denne Hansen i Valby: nu må I snart få gjort noget ved dagpengeskandalen. Jeg begyndte at snakke med ham og blev så hurtigt klar over, at det, han talte om, var noget andet end det, jeg sådan umiddelbart havde på fornemmelsen han ville sige noget om. Det viste sig nemlig, at det, han forstod ved dagpengeskandalen, var, at dagpengene udhules måned for måned, så de nærmer sig 60 pct. og for mange lønmodtagere er på vej ned. Det er skandaløst, sagde han, det må I gøre noget ved.

Jeg gik videre og kom til Vanløse. Der traf jeg Jørgensen, en borger i Vanløse, som sagde: I må gøre noget ved den dér dagpengeskandale. Nu var jeg selvfølgelig lidt mere på vagt, og det viste sig da også, at han tænkte på noget helt andet end det, man læser om i aviserne. Han tænkte på, at nu vil man tage dagpengene fra folk, der ikke er i stand til at skaffe sig arbejde efter en uddannelse, som de måske ikke kan få. Det var skandalen efter hans opfattelse, jeg tror egentlig også, at det er det, som de, der følger med i politik og vurderer proportionerne i dansk politik i øjeblikket, tænker på med det udtryk, men vi må erkende, at her på Christiansborg bruger man ordene lidt anderledes. Her bruger man det selv samme ord om noget, som man selvfølgelig kan have sin interesse i at koncentrere opmærksomheden om i stedet for det, som Hansen, Valby, og Jørgensen, Vanløse, fandt var en skandale.

Problemerne vedrørende dagpengenes forskudsvisse udbetaling blev ved en beslutning her i tinget den 8. november 1984 overgivet til udvalget for forretningsordenen. Dette udvalg skulle vurdere og indstille, hvordan ansvaret for de fejl, der var begået, kunne placeres.

Udvalget har udtalt sig – og udtalt sig kritisk – om to elementer i sagen, nemlig om den manglende lovhjemmel for forskudsvisse udbetalinger og om problemet vedrørende svar og redegørelser til folketinget. Udvalget kunne på det foreliggende grundlag lige så vel have udtalt sig også om problemerne ved-

rørende vilkårene for den forskudsvisse udbetaling, herunder statens indirekte rentetab, men det har et flertal ikke ønsket. Efter at dette flertal har indskrænket de udestående problemer til vilkårene og dermed i realiteten til en meget kortvarig periode, hvis man skal se på den faktiske betydning af problemet, ønsker det nedsat en kommissionsdomstol, for at sagen kan køre videre.

Vi er i socialdemokratiet blevet kritiseret for at have søgt efter skjulte motiver hertil. Normalt mener vi og jeg, at det er en god og væsentlig parlamentarisk skik, at når man skal vurdere andre partiers forslag, ser man på disses indhold og på den begrundelse, som ledsager forslagene, men det har vi jo ikke kunnet i denne sag, for der er ingen motivering eller begrundelse for, at man netop, når det drejer sig om vilkårene og denne ret så kortvarige periode, vil have nedsat en kommissionsdomstol.

Til gengæld må vi så naturligvis søge motiverne i baggrunden for forslaget, og disse motiver er fremgået af den politiske behandling her i tinget, i udvalget, og jeg må konstatere, at når vi skal søge motiverne dér, er der bestemt ikke tale om nogen form for frihåndsforklaringer.

Vi står her over for et – heldigvis – enestående forløb. Ved behandlingen i folketinget den 8. november 1984 var der et klart flertal for, at sagen kunne og burde afgøres på det foreliggende grundlag. Der var et endnu større flertal – det må have været omkring 130 mandater – for, at skulle der ske flere undersøgelser, burde det ske ved, at man nedsatte en parlamentarisk kommission, og der er intet som helst fremgået af udvalgsbehandlingen, som på nogen måde kan rokke ved den konklusion, der dengang kunne drages.

Under udvalgsbehandlingen og også her i salen har justitsministeren i øvrigt gentagne gange understreget, at skulle videre undersøgelser foretages, måtte det ske i form af en parlamentarisk kommission, som på lige fod kan inddrage såvel ministre som tjenestemænd. Jeg henviser her til bilag VI til betænkningen, hvor justitsministeren siger, at såfremt folketinget ønsker yderligere oplysninger draget frem og ønsker at foretage en ansvarsplacering for såvel embedsmænd som ministre, bør dette ske ved nedsættelse af en parlamentarisk kommission.

Vi var, og vi er, enige.